

przedstawia film

AVE

Reżyseria **Konstantin Bojanov**, **Bulgaria/ Francja 2011**, 86 min.

Warszawski Festiwal Filmowy – Nagroda FIPRESCI

Okłamię każdego. Podejmiesz grę?

W KINACH OD 15 CZERWCA 2012

DYSTRYBUCJA

AURORA FILMS S.C.

ul. Pasaż Ursynowski 1/111, 02-784 Warszawa

tel: + 48 22 405 41 46

Dystrybucja: lukasz.szewczak@aurorafilms.pl

Marketing & PR: kasia.kobylinska@aurorafilms.pl

www.aurorafilms.pl

AURORA FILMS S.C.

przedstawia produkcję firm Camera i KB Films

TYTUŁ ORYGINALNY **AVÉ**

Twórcy filmu m.in.:

Reżyseria Konstantin Bojanov

Scenariusz Konstantin Bojanov, Arnold Barkus

Zdjęcia Nenad Boroevich, Radoslav Gotchev

Kostiumy Marina Yaneva

Muzyka Tom Paul

Produkcja Methodius Petrikov, Dimitar Gotchev,
Geoffroy Grison, Konstantin Bojanov

Występują:

Anjela Nedyalkova **Ave**

Ovanes Torosyan **Kamen**

Martin Brambach **kierowca ciężarówki**

Nikolay Urumov **emerytowany wojskowy**

Svetlana Yancheva **matka Victora**

Elena Rainova **ciotka Victora**

Krasimir Dokov **wuj Victora**

Iossif Sarchadzhiev **ojciec Victora**

Bruno S. **dziadek Victora**

Nagrody / festiwale, m.in.:

2012 - MFF w Sofii – Nagroda Krytyków Filmowych, nagrody w kategoriach: „najlepszy reżyser”, „najlepszy film bałkański”, „najlepszy film bułgarski”

2012 - FF Fantasporto (Portugalia) – nagrody w kategoriach: „najlepszy film” (Konstantin Bojanov, Geoffroy Grison i Dimitar Gochev), „najlepszy scenariusz” (Arnold Barkus, Konstantin Bojanov)

2011 - FF w Hamburgu – nagroda dla młodego talentu (Konstantin Bojanov)

2011 - FF w Sarajewie – Specjalna Nagroda Jury w kategorii „najlepszy film pełnometrażowy”

2011 - Warszawski Festiwal Filmowy – Nagroda FIPRESCI - Nagroda Europejskiego Stowarzyszenia Sieci Kin Studyjnych dla Najlepszego Filmu

2011 - MFF w Cannes – film pokazywany w ramach sekcji **Semaine de la Critique**

Skrócony opis filmu:

Kamen podróżuje przez Bułgarię autostopem. Po drodze spotyka 17-letnią Ave i dalej ruszają już razem. Za każdym razem, gdy łapią okazję, dziewczyna opowiada kierowcom zupełnie inną historię tego, kim są i dokąd jadą. Kolejne kłamstwa sprawiają, że para pakuje się w coraz większe kłopoty. Prawdomówny Kamen początkowo niechętnie spogląda na Ave, która bez umiaru puszcza wodze fantazji. Powoli jednak zakochuje się w nowej znajomej.

„Ave” to rasowe kino drogi i opowieść o przyspieszonej inicjacji dwojga młodych ludzi, którzy przez ironiczną, damsko-męską grę, pełną wygłupów i kłamstw budują nieoczekiwanie prawdziwą, fascynującą relację.

Reżyser Konstantin Bojanov o filmie:

To film o tych wyjątkowych momentach w życiu młodego człowieka, kiedy czujesz, że czas się zatrzymał, a ty jesteś odpowiedzialny tylko za bicie własnego serca. To jest kino drogi, tak spontaniczne i na luzie, jak sami bohaterowie.

Prasa o filmie:

Bezpretensjonalny, przepelniony czułością i poczuciem humoru portret dwojga młodych Bułgarów i ich ucieczek w wyobraźnię.

Jury FIPRESCI 27. Warszawskiego Festiwalu Filmowego

„Ave” podoba mi się głównie dlatego, że jest w nim gorzka prawda na temat życia nastolatków. Sztuka zwykła nas utwierdzać w przekonaniu, iż młodość to najlepszy okres w życiu człowieka. Świat wydaje się wówczas piękny, jable smakują jak francuskie wino, a miłość i seks przynoszą najwięcej satysfakcji. Z punktu widzenia przeciętnego niepełnoletniego człowieka sprawy mają się jednak dokładnie odwrotnie. Bojanov nie wymądrza się i nie traktuje swoich bohaterów z dystansem. Zdaje się raczej mówić: „Rozumiem”. Bardzo dobrzy aktorzy Ovanes Torosyan i Anjela Nedyalkova.

Łukasz Muszyński, Filmweb

Anjela Nedyalkova i Ovanes Torosyan są fantastyczni i przekonujący, jako Ave i Kamen. Na wyróżnienie zasługują także surowe, nieprzyjazne bułgarskie krajobrazy, które towarzyszą tym dwojgu i świetnie budują atmosferę wyobcowania.

Josh Slater-Williams, „Sound of Sight”

Torosyanowi i Nedyalkovej świetnie udało się przekazać emocje bohaterów (...).

Jordan Mintzer, „The Hollywood Reporter”

Oboje młodzi aktorzy zagraли imponująco, widać, że naprawdę zainwestowali w swoje role.

Jennie Kermode, „Eye for Film”

Reżyser udowadnia, że potrafi być niezwykle czuły, budując relację między dwojgiem młodych ludzi na gestach, spojrzeniach i milczeniu. Kruchość tej znajomości podkreślana jest przez pełną wycucia grę aktorską.

Monika Pomijan, PDF Serwis Studencki Instytutu Dziennikarstwa

Inspiracją dla fabuły filmu, czego można się było dowiedzieć na spotkaniu z Bojanovem w czasie 27. Warszawskiego Festiwalu Filmowego, było osobiste doświadczenie z młodości. Pewnej nocy miał on spotkać na progu swojego mieszkania zagubioną i przestraszoną nastolatkę, która zgodziła się przyjąć zaproszenie wejścia do środka dopiero po zapewnieniu, że nie będzie musiała odpowiadać na żadne pytanie.

Podobnie jest z bohaterami „Ave”. Prawie wcale ze sobą nie rozmawiają, nie zadają pytań i nie oczekują, że zostaną o coś zapytani. Jeśli któreś z nich w ogóle mówi, to jest to zdecydowanie bardziej energiczna i łatwo popuszczająca wodze fantazji Avé. Kamen to typ milczka, odzywa się rzadko, zwykle złościąc się na współtowarzyszkę podróży. Jednak głównie gapią się na smutny bułgarski krajobraz za oknem – i choć momentami jest to lekko denerwujące, to w pewien niewytłumaczalny sposób trzyma publiczność w ciągłym napięciu. Oboje wydają się być

lekko zagubieni, chociaż doskonale znają dotychczas ukrywane cele swoich podróży. Tymczasem widz, podobnie jak samych bohaterów, poznaje je dopiero po pewnym czasie.

Bojanov pokazuje, że młodość – często ukazywana w sposób lekki i sielankowy – zwykle jest równie gorzka i samotna co starość, którą reprezentuje rodzina przyjaciela Kamena. Choć wspólna droga zbliża bohaterów do siebie, to ostatecznie zmuszeni są się rozstać. Realizm i naturalność ich relacji film zawdzięcza doskonałej obsadzie obu głównych ról. Należy docenić dojrzałą jak na młody wiek grę aktorską Ovanesa Torosiana, a szczególnie Angeli Nedialkovej, dla której był to debiut filmowy.

Paweł Guszowski, Recenzenci.pl

Wywiad z Konstantinem Bojanovem:

Ave jest główną bohaterką pana filmu. Kłamie każdemu, kogo spotka. W jednym z wywiadów opisał ją pan jako „wyobcowaną” ze społeczeństwa. Czy nie kłamie ona również po to, żeby się ze społeczeństwem zidentyfikować?

Oczywiście. Napotkani ludzie karmią jej wyobraźnię. Ona bardzo łatwo się przeobraża, łatwo przeskakuje z jednej roli do następnej. To nie są tylko niewinne kłamstwa. Ave kompletnie wchodzi w wykreowaną przez siebie postać, co wpływa też na ludzi, których spotyka. Na przykład w pierwszej scenie samochodowej widząc dość naiwną, przeciętną rodzinę, natychmiast wyskakuje z historią brata i siostry. Wie, że tym ich ujmie. W scenie z kierowcą ciężarówki flirtuje z nim i pobudza jego seksualny apetyt, wymyślając historyjkę o swoim nieistniejącym życiu seksualnym z Kamenem, którego tak naprawdę poznała, łapiąc stopa. Role, które odgrywa, wynikają więc z sytuacji, środowiska i charakteru spotkanych ludzi. Ta przemiana osiąga szczyt, kiedy Ave poznaje rodzinę zmarłego przyjaciela Kamena i udaje jego dziewczynę, choć nigdy go nie widziała.

Czy ktoś taki jak Ave może żyć bez tych ciągłych transformacji? Czy my, jako widzowie, możemy ją naprawdę poznać?

Jej tożsamość stale się zmienia. Jest postacią, która wymyka się stereotypom i na tym też polega jej urok. To prawda, że nigdy nie wiemy, kim jest, z wyjątkiem dwóch momentów, kiedy widzimy jej rodzinę. To są jedyne chwile, kiedy widz ma okazję zobaczyć, że jej brat naprawdę istnieje, że jest jakaś rzeczywistość równoległa do jej kłamstw. I ta rzeczywistość jest raczej tragiczna. Jedyne osoba, która jest jej bliska, to ten brat, który umiera na końcu filmu. Więc za rolami, które gra Ave, kryje się prawdziwy ludzki dramat.

Kim tak naprawdę jest Kamen, chłopak, który towarzyszy jej przez cały film?

Kamen zaczyna z pozycji bardzo wycofanej osoby. Czuje się w obowiązku mówić prawdę, bez względu na koszty. Nawet kiedy goszczą u rodziny zmarłego Victora, nie jest w stanie ukryć

swoich uczuć i poglądów. Pyta: „jaki cel ma życie?“, a oni właśnie stracili syna. Dla Kamena prawda jest ważna, cierpi trochę na syndrom „buszującego w zbożu”. Ale na końcu filmu nie tylko po raz pierwszy kłamie, ale też powtarza pierwsze kłamstwo Ave. I widzimy, jak się uśmiecha. To był sposób, żeby pokazać przemianę tej postaci. Kamen uśmiecha się tylko dwa razy przez cały film. To raczej posępna postać, jak wielu nastolatków, którzy poszukują siebie, swojego miejsca, którzy wierzą w coś wspanialszego niż społeczeństwo. Ten uśmiech pojawia się, kiedy w Kamencie następuje prawdziwa przemiana, podczas gdy Ave trwa przy swojej grze. Nawet wtedy, kiedy dowiaduje się, że jej brat odszedł, nadal jest w stanie kłamać.

A więc jest tragiczny aspekt kłamstwa?

To jest coś, czego ona nie jest stanie przezwyciężyć. Nawet wtedy, gdy udaje dziewczynę zmarłego syna, wie, że gra. Nocą, w jego pokoju, wydaje się, jakby była w przebieralni. Zapala papierosa i wzdycha. Ale ostatnie kłamstwo jest już inne. To o wspaniałym życiu, jakie wiedzie ze swoim bratem w Hollywood. To jest kłamstwo na granicy obłędu, bo wtedy Ave wie, że już nigdy brata nie ujrzy.

Skoro już jesteśmy przy Hollywood – czy zainspirowało cię amerykańskie kino drogi?

Największy wpływ, może niebezpośrednio, ale jednak, wywarł na mnie „Strach na wróble” Jerry’ego Schatzberga, gdzie dwaj główni bohaterowie aż do końca trwają w konflikcie. Gatunek kina drogi jest tym, do którego często się odnoszę. Podróże to mój nałóg. Prowadzę dość koczowniczy tryb życia. Podróżowanie i bycie cały czas w drodze to dla mnie bardzo oczyszczające doświadczenie, więc lubię postaci w ruchu, które wciąż odkrywają siebie.

Czy twoi bohaterowie naprawdę wiedzą taki tryb życia, czy też marzą o takim życiu?

Oboje są marzycielami. Ave mieszkała w Indiach – zakładamy, że to jedyna rzecz, o której nie kłamała, przynajmniej ja jej wierzę. Ale oboje są marzycielami. Dla nich podróżowanie jest formą ucieczki od rzeczywistości. Ale to raczej uniwersalne doświadczenie i nie dotyczy tylko Bułgarii, gdzie toczy się akcja filmu.

Więc nie chodzi tu o charakterystyczny dla Bułgarii kontekst, jak społeczne lub polityczne wyobcowanie?

Nie sądzę, że ta historia jakoś szczególnie wiąże się z Bułgarią. Bohaterowie są wyobcowani, bo znajdują się w bardzo specyficznym okresie życia, są pochłonięci innymi sprawami niż ich rówieśnicy. Odnosząc się do kwestii domu, powiedziałbym raczej, że to wyobcowanie społeczne. W przypadku Ave chodzi o to, że kłamiąc, w pewnym stopniu broni się przed własną rodziną, przed dominującą matką i nieobecnym ojcem, który zbyt poświęca się pracy. Jej kłamstwa można by określić jako formę wyobcowania z rodziny i ze społeczeństwa.

Jaką rolę w twoim filmie odegrało umiejscowienie akcji w Bułgarii?

Od dawna nie mieszkam w Bułgarii, więc kręcenie filmu było okazją do powrotu do pewnych miejsc. Wybraliśmy je dwa lata przed rozpoczęciem pracy. Mój film ma też wyraźny autobiograficzny kontekst. Jeden z moich najbliższych przyjaciół popełnił samobójstwo, mając 19 lat. Jego dom rodzinny znajduje się zaledwie sto metrów od budynku, w którym kręciliśmy ujęcia z pogrążoną w żałobie rodziną. Poszedłem tam tylko raz, ale tak mnie to poruszyło, że w czasie produkcji nigdy więcej tego nie zrobiłem. Nie spodziewałem się tak silnych emocji – nie chodzi mi o smutek, ale o to, co ta osoba mi dała i co zostawiła we mnie na zawsze. To do mnie wróciło, kiedy znowu tu przyjechałem.

Dziękuję za rozmowę.

Moritz Pfeifer, Cannes 2011 (Semaine de la Critique).

Biogramy:

Konstantin Bojanov – reżyser

Konstantin Bojanov urodził się w 1968 w Bułgarii, obecnie mieszka i pracuje w Nowym Jorku. Po ukończeniu wydziału filmu i rzeźby w Sofii podjął studia w Royal College of Art w Londynie. Swoje prace prezentował na wystawach w Zurichu, Szanghaju, Sofii i Los Angeles. Pierwszy film krótkometrażowy – „Lemon is Lemon” – nakręcił w 2001 roku. W 2005 powstał dokument o ludziach uzależnionych od heroiny – „Invisible”. „Avé” jest debiutem fabularnym Bojanowa, zbierającym laury na różnych festiwalach.

Filmografia:

2011 Avé

2010 Red Hook (kr.m.)

2005 Invisible (dok.)

2001 Lemon Is Lemon (kr.m.)

Anjela Nedyalkova (aktorka) – Ave

Dla Anieli występ w filmie Bojanowa był pierwszą główną rolą w karierze. Wcześniej zagrała niewielką rolę we „Wschodnich zabawach” („Eastern plays”) Kamena Kaleva, w których zabłysnął też jej partner z „Ave” Ovanes Torosyan.

Ovanes Torosyan (aktor) – Kamen

Ovanes, który w filmie Konstantina Bojanova zagrał posępnego Kamena, podchodził do tej roli dwa razy. Najpierw wygrał casting, ale będąc na drugim roku studiów, czuł się za młody do tej roli i w rezultacie został w niej obsadzony jego brat. Na realizację projektu zabrakło wtedy pieniędzy. Dwa lata później Ovanes znowu zwyciężył w castingu i tym razem postanowił wcielić się w Kamena. Ma na swoim koncie cztery filmy. W 2008 roku wystąpił w krótkometrażowym „Vsichko za Teb”. Następne były pokazywane na 25. Warszawskim Festiwalu Filmowym „Wschodnie zabawy” (2009). W 2011 oprócz „Ave” pojawił się też w filmie „Tilt”.